

Դանիելի Գիրքը - Իննսուներեքերորդ համար

Հռոմի մարգարեական եռյակի բացահայտումը . հին հեթանոսությունից մինչև ժամանակակից խաբեություն

Jeff Pippenger

2024-02-26

Դանիելի գիրքը հայտնում է, որ տեսիլքը հաստատողը Հռոմն է, և այդ հասկացողությանը ընդդիմանում էին միլլերական պատմության բողոքականները, երբ Ուիլյամ Միլլերը մատնանշեց այդ փաստը: Վերջին օրերին ևս տեսիլքը հաստատողը դարձյալ Հռոմն է, իսկ այսօր Լաոդիկեական աղվենտիզմը այժմ պաշտպանում է ընկած բողոքական այն տեսակետը, թե քո ժողովրդի ավագակները Անտիոքոս Եպիփանեսն են: Ուխտի ժողովուրդը, որ միլլերական պատմության մեջ շրջանցվում էր, դիմադրում էր հենց նույն ճշմարտությանը, որին այժմ դիմադրում է վերջին օրերի ուխտի ժողովուրդը, որն այժմ շրջանցվում է: Մոդոմոնը դա լավ ասաց:

Ինչ եղել է, այն էլ պիտի լինի. և ինչ արվել է, այն էլ պիտի արվի, և արեգակի տակ նոր բան չկա: Կա՞ արդյոք մի բան, որի մասին կարելի լինի ասել՝ Տե՛ս, սա նոր է: Արդեն եղել է վաղուց՝ մեզնից առաջ եղած ժամանակներում: Ժողովող 1:9, 10.

Մարգարեականորեն Հռոմի երեք դրսևորում կա, և առաջին երկու դրսևորումները նույնականացնում են երրորդի առանձնահատկությունները, որովհետև ճշմարտությունը հաստատվում է երկուսի վկայությամբ:

Բայց եթե նա քեզ չլսի, ապա քեզ հետ վերցրու ևս մեկին կամ երկուսին, որպեսզի երկու կամ երեք վկաների բերանով ամեն խոսք հաստատվի: Մատթեոս 18:16:

Հեթանոսական Հռոմի կրոնը հեթանոսությունն էր, իսկ հեթանոսությունը ճշմարիտ կրոնի կեղծօրինակն է: Այն այնքան էլ կեղծօրինակ չէ այն իմաստով, ինչպես հասկացվում է կեղծ դրամը, որովհետև հեթանոսությունը իրականում բոլորովին նման չէ ճշմարիտ կրոնին: Սակայն մարգարեական առումով այն ունի կեղծօրինակի հատկանիշներ: Հռոմ քաղաքը Երուսաղեմի կեղծօրինակն է, և այն ունի տաճար (Պանթեոնը), որը Երուսաղեմի տաճարի կեղծօրինակն էր: Հեթանոսության կրոնական գործելակերպերը չարագործված և սատանայական են, սակայն դրանք ներկայացնում են Սատանայի կեղծ կրոնական գործելակերպերը: Հեթանոսական Հռոմի կրոնի գլուխը կրում էր Pontifex Maximus տիտղոսը: «Pontifex Maximus»-ը սկզբնապես վերաբերում էր հին Հռոմի պետական կրոնի գլխավոր քահանային, որի ծագումը հասնում է մինչև Հռոմեական Հանրապետության վաղ շրջանը: Ժամանակի ընթացքում այն կապվեց քաղաքական և կրոնական իշխանության հետ և ի վերջո դարձավ այն տիտղոսը, որն այսօր գործածվում է Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցում Պապի կողմից:

Հեթանոսական Հռոմի գլխավոր քահանայի տիտղոսը Pontifex Maximus էր, և դա նաև պապական Հռոմի գլխավոր քահանայի տիտղոսն էր, իսկ այս լատիներեն արտահայտությունը նշանակում է «Գերագույն Քահանայապետներից մեծագույնը»: Նա

Հռոմեական պետական կրոնի գլխավոր քահանան էր, հատկապես Յուպիտեր աստծո պաշտամունքի: Pontifex Maximus-ը ուներ նշանակալի կրոնական իշխանություն և պարտականություններ, ներառյալ՝ տարբեր կրոնական արարողությունների վերահսկումը և հռոմեական կրոնական օրացույցի պատշաճ գործառության ապահովումը: Pontifex Maximus-ը Քահանայապետների կոլեգիայի (Collegium Pontificum) գլուխն էր՝ քահանաների մի խմբի, որը պատասխանատու էր հռոմեական կրոնի ծեսերի մեկնաբանության և պահպանության համար:

Հեթանոսական և պապական Հռոմի քահանայապետը Pontifex Maximus-ն էր, ուստի ժամանակակից Հռոմի գլխի տիտղոսը բնականաբար նույնպես Pontifex Maximus կլինի: Հեթանոսական Հռոմի կրոնը հեթանոսությունն էր, և պապական Հռոմի կրոնը եղել է, և մինչև այժմ էլ մնում է, հեթանոսություն, սակայն ծածկված քրիստոնեություն դավանելու պատրվակով, և վերջին օրերի ժամանակակից Հռոմի կրոնը կլինի հեթանոսություն՝ ծածկված քրիստոնեություն դավանելու պատրվակով:

Թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմը ունեին որոշակի ժամանակաշրջան, որի ընթացքում պիտի գերիշխանաբար իշխեին: Հեթանոսական Հռոմը պետք է գերիշխանաբար իշխեր երեք հարյուր վաթսուն տարի՝ Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի քանչորսերորդ խոսքի ժամանակային մարգարեության կատարման համաձայն:

Նա խաղաղությամբ պիտի մտնի նույնիսկ երկրի ամենապարարտ վայրերը, և պիտի անի այն, ինչ չեն արել ո՛չ իր հայրերը, ո՛չ էլ իր հայրերի հայրերը. ավարը, հափշտակությունը և հարստությունները պիտի ցրի նրանց մեջ. այո՛, նա իր նյութերը պիտի խորհի ամրոցների դեմ՝ մինչև մի ժամանակ: Դանիել 11:24.

Քանչորսերորդ համարի թեման հեթանոսական Հռոմն է, որովհետև նրանք թեմա դարձան տասնվեցերորդ համարում և մնում են թեման մինչև երեսունմեկերորդ համարը: Այս համարներին մենք մասնավորապես կանդրադառնանք առաջիկա հոդվածներում, սակայն այստեղ պարզապես մատնանշում ենք, որ մարգարեությունը ցույց էր տալիս, թե հեթանոսական Հռոմը գերիշխանորեն պիտի իշխեր երեք հարյուր վաթսուն տարի, ինչպես ներկայացված է Հռոմի կողմից, որ «ծրագրվում» էին իրենց «մտահղացումները ամրոցների դեմ, մինչև մի ժամանակ»: «Դեմ» թարգմանված բառը իրականում նշանակում է «ից», և համարը ասում է, որ Հռոմը աշխարհը պիտի դեկավարեր «ամրոցներից», այսինքն՝ Հռոմ քաղաքից, և դա պիտի աներ «մի ժամանակ»՝ այսինքն երեք հարյուր վաթսուն տարի:

Հեթանոսական Հռոմը գերագույն իշխանություն հաստատեց Ակտիումի ճակատամարտում՝ մ.թ.ա. 31 թվականին, և շարունակեց գերագույն կերպով իշխել մինչև մ.թ. 330 թվականը, երբ Կոստանդինը կայսրության մայրաքաղաքը Հռոմ քաղաքի ամրոցից տեղափոխեց Կոստանդնուպոլիս քաղաքը: Այդժամ կայսրությունը սկսեց իր տիրահռչակ անկումը: Հռոմ քաղաքը մարգարեական «ամրոցն» էր հեթանոսական Հռոմի համար, և երբ այն իշխում էր այդ քաղաքից, անպարտելի էր: Պատերազմների ընթացքում, որոնք հաջորդեցին Կոստանդինի իշխանափոխադրմանը, Հռոմ քաղաքը դարձավ Գենզերիկի և ներխուժող բարբարոս ցեղերի հարձակման թիրախը, որոնք

ներկայացված են Հայտնության ութերորդ գլխի առաջին չորս փողերով:

Այդ պատճառով Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի երեսունմեկերորդ համարում այն «Բագուկները» (հեթանոսական Հռոմը), որոնք կանգնեցին պապականության կողմը, նախ պղծեցին «գործության սրբարանը»: Հռոմ քաղաքը մարգարեական «գործության սրբարանն» է թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմի համար, որովհետև 330 թվականին, հեթանոսական իշխանության Կոստանդնուպոլիս տեղափոխվելով, Հռոմ քաղաքը թողնվեց վերելքի մեջ գտնվող պապական Հռոմին: Այդ պատճառով Հայտնություն գրքի տասներեքերորդ գլխի երկրորդ համարն ասում է, որ վիշապը (հեթանոսական Հռոմը) պապական Հռոմին տվեց իր «աթոռը»: «Աթոռը» այն վայրն է, որտեղից մի իշխանություն իշխում է, և 538 թվականից մինչև 1798 թվականը պապական Հռոմը գերիշխանաբար իշխեց, ինչպես հեթանոսական Հռոմն էր գերիշխանաբար իշխել «մի ժամանակ»:

Մարգարեությունը ցույց է տալիս ժամանակի մի որոշակի շրջան, երբ թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմը պիտի գերագույն իշխանությամբ տիրեին, և երբ նրանք այդպես էին անում, դա լինելու էր իրենց իշխանության աթոռից, այսինքն՝ Հռոմ քաղաքից: Հեթանոսական Հռոմի անպարտելիությունն ավարտվեց, երբ նա հեռացավ Հռոմ քաղաքից՝ դրանով նշանավորելով երեք հարյուր վաթսուն տարիների ավարտը, որոնք քսանչորսերորդ համարում ներկայացված են որպես «Ժամանակ», իսկ երբ պապական իշխանության հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիներն ավարտվեցին 1798 թվականին, Նապոլեոնը հրամայեց, որ պապին դուրս բերեն Հռոմ քաղաքից, և նա մեռավ աքսորի մեջ:

Հեթանոսական Հռոմը և Պապական Հռոմը հաստատում են, որ արդի Հռոմը վերջին օրերում գերիշխանաբար պիտի իշխի որոշակի մարգարեական ժամանակաշրջանի ընթացքում: «Ժամանակ այլևս պիտի չլինի», սակայն վերջին օրերի պապական հալածանքի ժամանակահատվածը որոշակի շրջան է, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքից և շարունակվում մինչև մարդկային փորձաշրջանի փակվելը, երբ Միքայելը վեր է կենում և հռչակում. «Անարդարը թող դեռ անարդարություն անի, և պիղծը թող դեռ պղծվի, և արդարը թող դեռ արդարություն անի, և սուրբը թող դեռ սրբանա»:

Հեթանոսական Հռոմը Հռոմ քաղաքում գտնվող Կոլիզեումում հալածում էր քրիստոնյաներին իր արյունալի պատմության ընթացքում, և քրիստոնյա պատմաբանները գնահատել են, որ պապական իշխանության խավար դարերում պապականության կողմից սպանվել է հարյուր միլիոն նահատակ, սակայն պապականությունը ժխտում է այդ պնդումը և գնահատականը սահմանում է մոտ հիսուն միլիոն: Թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմը հալածել են Աստծո հավատարիմներին, և ժամանակակից Հռոմը նույնպես վերջին օրերում կհալածի Աստծո հավատարիմ ժողովրդին:

«Շատերը պիտի բանտարկվեն, շատերը պիտի փախչեն քաղաքներից ու ավաններից՝ իրենց կյանքը փրկելու համար, և շատերը Քրիստոսի համար

նահատակներ պիտի լինեն՝ ճշմարտության պաշտպանության համար կանգնելով»:
Selected Messages, գիրք 3, 397:

Հեթանոսական Հոռմը հաղթահարեց երեք աշխարհագրական արգելք, երբ իր վերահսկողության տակ էր առնում աշխարհը: Պապական Հոռմը հաղթահարեց երեք աշխարհագրական արգելք, երբ իր վերահսկողության տակ էր առնում աշխարհը: Ժամանակակից Հոռմը 1989 թվականին հաղթահարեց Հարավի թագավորին (աթեիստական Խորհրդային Միությունը) և շուտով գալիք կիրականօրյա օրենքի ժամանակ հաջորդաբար պիտի տապալի փառավոր երկիրը (Միացյալ Նահանգները): Այնուհետև այն պիտի հաղթահարի Եգիպտոսը (ամբողջ աշխարհը):

«Ամբողջ հասարակությունը դասավորվում է երկու մեծ դասերի մեջ՝ հնազանդների և անհնազանդների: Ո՞ր դասի մեջ պիտի գտնվենք մենք»

«Նրանք, ովքեր պահում են Աստծո պատվիրանները, ովքեր ապրում են ոչ միայն հացով, այլ Աստծո բերանից ելնող ամեն խոսքով, կազմում են կենդանի Աստծո եկեղեցին: Նրանք, ովքեր ընտրում են հետևել Նեոին, մեծ ուխտադրուժի հպատակներն են: Սատանայի դրոշի ներքո դասավորված՝ նրանք խախտում են Աստծո օրենքը և ուրիշներին էլ մղում են այն խախտելու: Նրանք ջանում են այնպես կազմավորել ազգերի օրենքները, որ մարդիկ իրենց հավատարմությունը երկրային կառավարություններին ցույց տան՝ ոտնահարելով Աստծո արքայության օրենքները:»

«Սատանան միտքերը շեղում է անկարևոր հարցերով, որպեսզի դրանք հստակ ու որոշակի տեսողությամբ չտեսնեն մեծագույն կարևորություն ունեցող հարցերը: Թշնամին ծրագրում է աշխարհը ծուղակը գցել:»

«Այսպես կոչված քրիստոնեական աշխարհը պիտի դառնա մեծ և վճռական գործողությունների ասպարեզը: Իշխանավոր մարդիկ, պապականության օրինակով, խղճի վրա վերահսկողություն սահմանող օրենքներ պիտի ընդունեն: Բաբելոնը պիտի ստիպի բոլոր ազգերին խմել իր պոռնկության բարկության գինուց: Ամեն ազգ պիտի ներգրավված լինի»: Manuscript Releases, volume 1, 296.

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ համարի «փառավոր երկիրը»՝ որպես Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշ, նույնացնող ճշմարտությունը պաշտպանելու համար Հուդայի ցեղի Առյուծը վերջին օրերի մարգարեության ուսանողների համար բացեց մարգարեության եռակի կիրառության սկզբունքը: Այդ վերջին վեց համարներից բխող լույսը հաստատվել է Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ով ներկայացված պատմությունը, ինչպես այն շարադրված է Դանիել տասնմեկի երեսունմեկերորդ համարում, կիրառելով գլխի վերջին վեց համարների վրա: Նույն հիմնաքարային ճշմարտությունը («ամենօրյա»-ն), որ դարձավ Միլլերի մարգարեական կառուցվածքի բանալին, նաև ծնեց վերջին օրերի մարգարեական կառուցվածքը: Միլլերի կառուցվածքը հիմնված էր հեթանոսության և պապականության՝ երկու ամայացնող գործողությունների վրա, որոնք հալածում էին Աստծո ժողովրդին, իսկ վերջին օրերի կառուցվածքը հիմնված է այն երեք ամայացնող գործողությունների վրա, որոնք հալածում են Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում:

Գիտելիքի աճը, որը ներկայացված է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում, որոնք ներկայացնում են 1989 թվականին հասած գիտելիքի աճը և խորհրդանշված են Հիդդեկել գետով, հակառակության հանդիպեց ճշմարտության թշնամիների կողմից: Այդ հակառակությունը հանգեցրեց մարգարեության եռակի կիրառության սկզբունքի ըմբռնմանը, որը սկզբում ճանաչվեց որպես Հռոմի եռակի կիրառություն, և որը այն թեման է, որ հաստատում է մարգարեական պատմության տեսիլքը:

Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է. բայց ով պահում է օրենքը, նա երջանիկ է: Առակաց 29:18:

Հռոմի երեք դրսևորումների եռակի կիրառությունը նույնացնում է, որ հեթանոսական և պապական Հռոմի կրոնը հեթանոսությունն է, և որ նրանց կրոնը ղեկավարվում է մի մարդու կողմից, որի տիտղոսն է Pontifex Maximus: Հռոմի այդ երկու դրսևորումները ցույց են տալիս, որ երեք աշխարհագրական տերություններ հեռացվում են նախքան այն, որ նրանք գերիշխանորեն իշխեն որոշակի ժամանակահատվածի ընթացքում, և որ նրանք պիտի իշխեն յոթ բլուրների վրա կանգնած Հռոմ քաղաքից, որը նրանց զորության սրբարանն է: Նրանք երկուսն էլ վկայեցին այն փաստի մասին, որ հալածեցին Աստծու հավատարիմ ժողովրդին: Ուստի, այս երկու վկաների հիման վրա մենք գիտենք, որ ժամանակակից Հռոմի կրոնը հեթանոսություն կլինի, և որ նա կղեկավարվի Հռոմի պապի կողմից, որի տիտղոսն է Pontifex Maximus:

Մինչև մեծ պոռնիկը վերահսկողություն ստանձնի և գերագույն կերպով իշխի, ժամանակակից Հռոմը պետք է հաղթահարի երեք խոչընդոտ, և առաջին խոչընդոտը անցյալի պատմությունն է՝ Խորհրդային Միության կործանմամբ 1989 թվականին, որը Հռոմի աթեիստական թշնամին էր և Եվրոպայում դիմադրում էր Հռոմի իշխանությանը: Հաջորդ խոչընդոտը կործանվելու է Միացյալ Նահանգներում շուտով ընդունվելիք կիրականորյա օրենքի ժամանակ, և ապա Միավորված ազգերի կազմակերպությունը իր իշխանությունը կտրամադրի ժամանակակից Հռոմին կարճ ժամանակի համար: Երբ այն լիովին գահ բարձրացվի, տեղի կունենա վերջին օրերի հալածանքը:

Դանիելի գիրքը, և հատկապես Հայտնության ութերորդ գլուխը, ներկայացնում են Հռոմի մարգարեական բնութագրերը, որոնք նպաստում են ժամանակակից Հռոմի ճիշտ ըմբռնմանը: Այդ բնութագրերից մեկը Հռոմեական կայսրության բաժանումն էր Արևելքի և Արևմուտքի, ինչպես որ դա իրականացվեց Կոստանդինի կողմից 330 թվականին: Հեթանոսական Հռոմը և պապական Հռոմը, երբ դիտարկվում են միասին, նույնպես վկայում են Հռոմի երկակի բնույթի մասին: Կոստանդինի բաժանումը, որը ծնունդ տվեց արևմտյան և արևելյան Հռոմին, երկրորդ վկայությունն է հեթանոսական և պապական Հռոմի վերաբերյալ: Կոստանդինը Արևելքում հաստատեց քաղաքացիական իշխանությունը, իսկ Արևմուտքում թողեց եկեղեցական իշխանությունը: Հեթանոսական Հռոմը ներկայացնում էր պետականությունը, իսկ պապական Հռոմը՝ եկեղեցականությունը: Արևելքը պետականությունն էր, Արևմուտքը՝ եկեղեցականությունը, ինչպես նախատիպված է Դանիել երկուսի երկաթով և կավով, կամ Դանիել ութում արական եղջյուրով և իգական եղջյուրով, կամ Դանիել յոթի

գիշատիչ գազաններով և Դանիել ութի սրբարանի գազաններով:

Ժամանակակից Հռոմը նույնպես երկակի բնույթ պիտի ունենա՝ կազմված լինելով եկեղեցու և պետության, երկաթի և կավի, ինչպես նաև եկեղեցական քաղաքականության և պետական քաղաքականության միացությունից, սակայն Ժամանակակից Հռոմը նաև եռակի բնույթ ունի: Հայտնության ութերորդ գլխում թե՛ արևմտյան, թե՛ արևելյան Հռոմը բառացիորեն և խորհրդանշորեն բաժանվեցին երեք մասի: Կոստանդինը, իշխելով արևելյան Հռոմից, իր թագավորությունը բառացիորեն բաժանեց իր երեք որդիներին, իսկ արևմտյան Հռոմը խորհրդանշորեն ներկայացված էր արևով, լուսնով և աստղերով, որոնք ներկայացնում էին Հռոմեական կայսրության կողմից գործադրված կառավարման եռաձև ձևը: Այսպիսով, Ժամանակակից Հռոմը, թեև լինելով երկակի՝ եկեղեցական քաղաքականության և պետական քաղաքականության առումով, նաև կներկայացնի եռակի միություն, որը ներկայացված է վիշապով, գազանով և սուտ մարգարեով:

Հեթանոսական և պապական Հռոմի դրսևորումները նույնականացնում են վերջին Ժամանակակից Հռոմի բարդ մարգարեական կազմությունը: Դա այն եռակի միությունն է, որ տեղի է ունենում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ և աշխարհը տանում է դեպի Արմագեդոն: Դա համաշխարհային «Գազանի Պատկերն» է, որը Եկեղեցու և Պետության միավորման խորհրդանշն է: Նրա գլուխը Pontifex Maximus-ն է, որը իշխում է Հռոմ քաղաքից, որն իր իշխանության աթոռն է: Մեղքի մարդու քաղաքացիական իշխանությունը կապահովի Միավորված ազգերի կազմակերպությունը, և աշխարհը կստիպվի ընդունել նեոի եռակի, բայց միաժամանակ երկակի համակարգը՝ Միացյալ Նահանգների հարկադրական գործությամբ: Այսպիսով, ինչպես Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրորդ խոսքում հեթանոսական Հռոմը (վիշապը) պապությանը տվեց «իր գործությունը, իր աթոռը և մեծ իշխանությունը», այնպես էլ Միացյալ Նահանգները, որպես հեթանոսական Հռոմով նախապատկերացված, նույն երեք գործերն է կատարում Ժամանակակից Հռոմի համար: Աթոռը Վատիկան քաղաքն է՝ Հռոմի յոթ բլուրների վրա գտնվող քաղաքում, իշխանությունը Միավորված ազգերի կազմակերպությունն է, իսկ գործությունը՝ Միացյալ Նահանգները: Միասին նրանք աշխարհը տանում են այնտեղ, որտեղ պապությունը «պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք նրան օգնության չի գա»:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

Եվ վեցերորդ հրեշտակն իր գավաթը թափեց մեծ գետի՝ Եփրատի վրա, և նրա ջուրը ցամաքեց, որպեսզի արևելքի թագավորների ճանապարհը պատրաստվի: Եվ տեսա երեք պիղծ հոգիներ, գորտերի նման, որ դուրս էին գալիս վիշապի բերանից, և գազանի բերանից, և սուտ մարգարեի բերանից: Որովհետև դրանք դևերի հոգիներ են, որ հրաշքներ են գործում, և դուրս են գալիս երկրի թագավորների ու ամբողջ աշխարհի թագավորների մոտ, որպեսզի նրանց հավաքեն Ամենակալ Աստծո այն մեծ օրվա պատերազմի համար: Ահա, ես գալիս եմ գողի պես: Երանի նրան, որ արթուն է մնում և պահում է իր հանդերձները, որպեսզի մերկ չքայլի, և նրանք չտեսնեն նրա ամոթը: Եվ նրանց հավաքեց մի տեղում, որ երբայերեն կոչվում է

Արմագեդոն: Եվ յոթերորդ հրեշտակն իր գավաթը թափեց օղի մեջ, և մի մեծ ձայն ելավ երկնքի տաճարից՝ աթոռից, ասելով. Կատարված է: Հայտնություն 16:12–17: